

No. 11. }

November 1882.

{ 8de Aargang.

Salm.

Jeg lever — og ved, hvortænge fuldtroft:
 Jeg lever, til Herren mig kalder;
 Jeg lever og venter den kaldende Nøst, —
 Jeg lever som Gæsten paa fremmed Kyst,
 Til Faderen Barmet hjemkalder.

Jeg døer, — og jeg ved, hvad Time det sker:
 Det sker i Bestikkelsesstunden;
 Jeg døer, naar mit Døe Fuldbendelsen ser,
 Jeg døer, naar ei Døden mig truer mer,
 Men Kilden til Livet er funden.

Jeg reiser — og ved, hvor Reisen gaar hen;
 Den gaar til Guds evige Rige;
 Jeg reiser til Aandernes Fader og Ven,
 Til Landet, hvor aldrig med Sorg igjen
 Fra Sjelene Sjelene vige.

Jeg lever et saligt Liv i Gud,
 Jeg døer kun for evigt at leve;
 Jeg reiser med Glædens det evige Bud —
 Hvi aander jeg ikke den Glæde ud
 Hver Stund, jeg i Verden mon leve! —

B. S. Ingemann.

Den Tabte blev funden.

I 1860 besluttede John Cressfont at flytte vestover til Jowas rige Prærier, i Haab om der at komme i en bedre Stilling. Familien bestod af ham selv, hans Kone og 2 Børn, en Gut 13 Aar gammel og en Pige 10 Aar. De havde alle en god Hils og begyndte den moisommelige Rejse med freidigt Mod. Den eneste nogenlunde farbare Vej laa gennem Chicago, hvor han standsede nogle Dage og underhandlede med Landspekulanter om at kjøbe en Farm ude i Jowa. Medens de opholdt sig i denne By, vilde Robert — hans Søn — benytte Anledningen til at bese sig i denne store Stad og fulgte sin Fader temmelig langt fra deres Logis rundt i Byen. En Dag, medens de saaledes vare ude, og hans Fader stod i en ivrig Samtale med en Mand, gif Robert et Stykke frem i Gaden, og da han længere borte saa en stor Følkestimmel, vilde han tilfredsstille sin Nygjerlighed og sinde ud, hvorfor saa mange stinkede sammen der, og da han kom til Stedet, erfarede han, at det kun var en Auktion, som holdtes ude paa Gaden. Han besluttede at gaa længere og fortsatte sin Gang, til han kom ned til Haven, hvor der laa en hel Del baade Seilskibe og Dampskibe. Da han aldrig før havde seet noget Dampskib, blev han næsten ude af sig selv af Forundring. Idet han saa en Mængde Menneſter gaa ombord paa et af Dampskibene, fulgte ogsaa han med for nærmere at bese Skibet; thi det troede han, at ogsaa de Andre vilde gjøre. Han gif rundt allesteds og kom omsider ned i Maskinrummet, og medens han der betragtede de underfulde Indretninger, løsnedes Landtouget, som Skibet var bundet fast til Bryggen med, og det begyndte sin Rejse over den store Sø. Snart mærkede han ogsaa, at Skibet var i Bevægelse, og skyndte sig op paa Dækket — men forsent; Skibet var allerede langt ude paa Søen, og Chicago, hvor hans kjære Fader og Moder og Søster vare, saa han nu langt borte. Han fortalte sin Historie for Kapteinen, men forgjæves.

Kapteinen troede ham ikke, men tænkte, at han var en Skoier, som bare vilde skjæle sig til fri Rejse over Søen; han vilde ikke lytte til ham, men sagde, at hvis han ikke taug stille og var smukt rolig, skulde han levere ham til Politiet for at sætte ham i Fængsel, saasnart han naaede frem til Grand Haven paa den anden Side af Søen. Saaledes blev han nødt til at forsøge at tørre sine Taarer og berolige sit angstfulde Hjerte; skjønt han vidste, at hver Gang, Skibets Hjul dreiedes rundt, førtes han længer og længer bort fra sine kjære Forældre og Søster.

Da hans Fader forstod, at Gutten var bleven borte, fik han Hjælp af nogle Opdagelses-Politibetjente og gjenneſogte hele Chicago, men forgjæves. Efterat han saaledes havde fortsat sin frugtesløse Søgning over en Uge, saa han sig nødt til at opgive sin Søn som tabt og fortsatte sin Rejse vestover til Jowa. Moderens Sorg var bundløs; hun græd ustandseligt; det var med hende, som det staar: „Makel begravd sine Børn og vilde ikke lade sig husevare“ (Matth. 2, 18); hendes eneste Søn var borte, og Gud alene vidste, hvad der var blevet af ham. Med knust Hjerte og sorgfuldt Sind fortsatte hun med sin Mand og Datter Rejsen til det nye Hjem i Jowa. De naaede denne Stat om Høsten 1860 og nedsatte sig paa en ny Farm 160 Akres stor i Washington Township, Polk Co. Lykken var med dem, og Hr. Cressfont kom meget hurtigt til Velstand. Han var en hæderlig og paapasselig Mand, og hans Kone var ham i enhver Henseende en tro Hjælperke. Han forsøgede sit Land, fordoblede sin Hjord, og inden saa Aar var han i en meget god og behagelig Stilling i timelig Henseende. Men Tabet af deres Søn laa som en tung, mørk Skygge over Forældrenes Liv. Medens den jordiske Lykke forresten tilsmilte dem saa venligt, saldt Sorgens Taarer ligt Sommerens Regn, naar Roberts Navn blev nævnt.

Men hvad blev der af Robert? Da han kom til Grand Haven, Michigan, hvor Ski-

bet skulde hen, vidste han ikke, hvad han skulde gjøre. Ikke havde han Penge, saa han kunde telegrafere til Chicago, og Ingen vilde tro hans Fortælling. Saaledes var han nødt til at forsøge at faa noget Arbeide og fik endelig Sysselfættelse i en stor Sagmølle som Sagflisfjører. Her arbejdede han en Tid og tjente sig en Del Penge og begav sig saa afsted for at opsoge sine Forældre. Han kom tilbage til Chicago og ledte efter dem, fik ogsaa indrykke Uvertisement derom i Aviserne, men Alt til ingen Nytte. Tilslidst besluttede han at ophøre med denne frugtesløse Søgen. Han vendte igjen tilbage til Michigan, og i flere Aar udførte han der saadant Arbeide, som han kunde faa, i forskjellige Byer, som Detroit, Lansing, Ann Arbor, Jackson, Saginaw og andre. Tilslidst besluttede han at reise til Iowa i 1874 og begyndte at arbejde som Klerk i et Hotel i Dubuque. Han haabede i denne Stilling ved at træffe Folk fra alle Kanter, at han muligens kunde opdage, hvor der var blevet af hans Forældre. Men Tiden gik, og han kunde ikke opdage noget Spor af dem. Endelig en Dag i November fik han i „The State Register“ se Navnet John Cressfont og tænkte, at det maatte være hans Faders Navn. Han kom til Desmoines, Countysædet i Polk Co., Mandag før Takfigelsedagen og gjorde Forespørgsler hos Aloisgutterne og Hotelværtene, om de kjendte hans Fader, og hvor han boede. De henviste ham til Countyrecorderen. Han gik og fandt sin Faders Navn indført i Bøgerne som en Farmer i Washington Township; han kom derhen og spurgte efter, hvorhenne John Cressfont boede. Han blev vist hen til en Farm med et stort, komfortabelt Hus og Lade, som Alt vidnede om Driftighed og Velstand.

Det er Eftermiddag paa Takfigelsedagen; der er travelt i Kjøkkenet, det store Bord i Spiseværelset er belæst med en Dverflodighed af Mad. Doven damper af den brunstegte Kalkun, appetitlig tillavet af Husmoderens omhyggelige og kunstneriske Haand. Storstuen er fyldt med Venner og Naboer,

som paa Indbydelse ere forsamlede for at deltage i Takfigelsens Gæstevenskab. Uventet høres der pludselig en let Banken paa Døren; Hr. Cressfont gaar hen og aabner den; for ham staar en kjæk, veludsæende ung Mand. Den Fremmede underrettes om, at dette er Mr. Cressfont's Hjem, og denne anmodes af den Fremmede om en Samtale i et privat Rum. Mrs. Cressfont bliver ogsaa indkaldt og underrettet om, at den Fremmede har nogle Spørgsmaal af privat Karakter at gjøre dem. Mand og Kone sidde ved hinandens Side, og den Fremmede foran dem. Han spørger dem da, om de havde haft en Søn ved Navn Robert, som blev borte for dem i Chicago for omtrent 11 Aar siden. Med ængsteligt, forventningsfuldt Mandedræt svare de, at de havde. Den Fremmede rejser sig, og med dirrende Stemme giver han sig tilkjende som deres Søn. De følgende Dieblkke drage vi et Glor over; de kunne bedre tænkes end beskrives. Vi ville kun bemærke, at det var Gjenforening af elskende Hjerter, Tilbagevenden af en borteværende, omvankende Søn. Det var isandhed en Dag egnet for Takfigelse. Der fandtes vist heller ikke lykkeligere Familie i hele Amerika, og med jublende Hjerter sagde Forældrene: „Denne vor Søn var død og er bleven levende igjen; han var tabt og er gjenfunden!“

Da jeg læste dette, tænkte jeg dieblkkelig: „Mon der var mange vildfarende Sonner og Dotre, som fandt sin himmelske Fader igjen paa Takfigelsedagen?“ Men jeg har ikke seet eller hørt Noget om det.

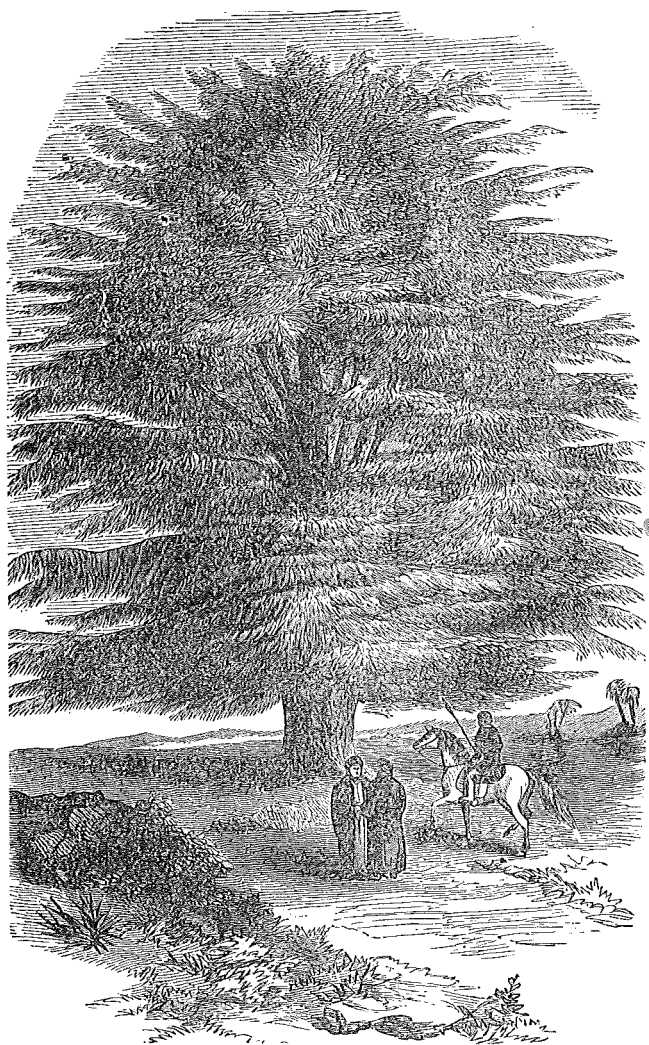
Den sande Styrke.

En Troende laa paa sit Yderste. Da traadte en af hans Venner hen til Leiet og spurgte:

„Føler du din Tro stærk?“

„Nei“ svarede den Doende, „men min Jesus er stærk og mægtig. I ham har jeg baade min Retfærdighed og Styrke.“

Cedertræet.

Her se I en af Libanons bekendte Cedre. Cedertræet er det skønneste og høieste Træ, hvorfor det ogsaa kaldes Træernes Konge. Det er et Bartre og ligner noget Lærketræet. Det opnaar en Høide af over 100 Fod, og dets vide, tætte, stedse grønne Grene frembyde et deiligt Syn og en herlig Skygge. Det udbreder en behagelig Vellugt, og dets Ved udmærker sig ved sin

Fasthed og Varighed. Den benyttes derfor særligt til solide Pragtbygninger. Fra Libanons Cederskove hentedes saaledes Tommeret til Salomons prægtige Tempel i Jerusalem.

Dette høie, skønne Træ, der saa vidt udbreder sine altid grønne Grene og sent dør ud, fremstilles i den hellige Skrift for os som et Billede paa vor Frelser og hans Kirke.

Jerusalem.

Vort Billede fremstiller for os Jerusalem Bygninger Disciplene beundrende viste den saaledes, som det var paa Kristi Tid. I Herre Jesus paa Oliebjerget (Matth. 24). Forgrunden se vi det prægtige Tempel, hvis Var dette andet Tempel, som opbyggedes

efter det babyloniske Fangenskab omtrent 500 Aar før Kristi Fødsel, og vel blev plyndret af Antiochus Epifanes, men saa igjen ombygget og forskjøttet af Kong Herodes den Store, end ikke saa herligt som det første salomoniske Tempel, saa skriver dog Josefus derom: „Templets ydre Udføende satte ved Alting Mand og Die i Beundring; thi det var paa alle Sider bedækket med tykke Guldplader og fastede ved Solopgangen en Ildglands fra sig, som lig Solstraalerne blændede Tilskuernes Dine. For de Fremmede, som kom til Staden, syntes det paa Afstand lig et Snebjerg; thi der, hvor det ikke var klædt med Guld, der var det aldeles hvidt af Marmor; nogle af dets Stene havde en Længde af 90, en Bredde af 10 og en Tykkelse af 12 Fod.“

Det fordoms saa prægtige Jerusalem findes ikke mere. Dets vældige Mure ere nedbrændte. Forgjæves speider Diet efter det herlige Tempel paa Moria Bjerg og Davids Kongeborg paa Zion. Guds forferdelige Dom rammede Staden, neppe 40 Aar efter Kristi Død. Hvor den sande Guds Tempel fordom stod, der kneiser nu Omars Moske, et Tempel for den falske Profet Muhamed og hans vederstyggelige Lære.

Lader os høre, hvad Biskop Johan Nordahl Brun herom saa alvorfuldt synger for os i hans Digt „Jerusalem“, som han har skrevet i Anledning af Evangeliet om Jesu Graad over Staden, da vor Frelser paa Palmesøndag holdt sit kongelige Indtog i den dengang saa prægtige Stad:

Jerusalem! din Aste jeg bestuer,
Hvor Herrens Finger skrev med Sværd og Luer
Den Dom, for hvilken Throner bæve maa;
Hvor er din Glands? hvor er din fordoms
Vælde?
Det, hvorved du blandt Steder skulde glæbde,
I Gruset laa.

Du Kæmpeflægt, før Dronning, nu Slavinde,
Kør stærk i Strid, nu svag mod hver en Fi'nde,
Selv i dit Kalken tegnes visse Træk,
Som om Guds Haand paa gulfne Pande
trykker
Sin Brebes Dom og all' din Synsds Ulykker,
Til Jordens Stræk.

Stjælv, frække Jord! for Herrens strenge
Domme!
Til dig kan Vægeret og engang komme,
Og Naden til at drifte Væmten ud.
Foragt Guds Ord, og se, Guds Hevn sig
nærmer,
Og ingen Afgrunds Hule den bestjerner,
Som spotter Gud.

Brug Lys og Dag, o Sjel! mens Sol er oppe,
Og vogt dig fra modvillig at tilstoppe
Det Rudevæld, som i din Duf brød frem.
Foragtet Naade strengelig sig hevner.
Kom det ihu, hver Gang din Tunge nævner
Jerusalem.

Jerusalem! idag din Konge græder,
Og naaderig mod dine Mure træder,
Og bedende han taler for din Sag.
O! vidste du, hvad til din Fred dig tjente,
Og hvor din omme Frelser's Hjerte brændte
For dig i Dag.

Men det er skjult, du faldt, og Faldet lærer,
At den, som Gud, hans Ord og Hus vander,
Han modnes snart til strenge Dommes Høft.
Med Bøn og Bød min bange Sjel skal haste
For sig betids i Naadens Favn at faste
Og finde Trøst.

O Jesu! lad de Taarer, som Du jældte,
Mit sovende og haarde Hjerte smelte;
Min Andagt skal idag opsamle dem,
Og Naadens Dug min Andagt skal velsigne,
Og saa skal ei min sidste Skæbne ligne
Jerusalem.

Baud ikke!

En Gaardsgut paa Østlandet skulde en Dag drive en Del Kvæg i Udmarken; nogle af Dyrene vare trodsige, saa han kun med megen Møie fik dem fremad, hvorfor han begyndte at forbande dem paa det Frygteligste. En Fremmed, som just kom forbi, hørte dette og sagde: „Min Ven, disse Dyr have ingen Sjel og kunne derfor ikke blive fordomte; men du, du har en udodelig Sjel, og dine Forbandelser ville falde tilbage paa eget Hoved“. Den Fremmede gif derpaa sin Vej; men hans Ord vakte de første alvorlige Indtryk hos det unge Menneske, som ei fik Ro og Fred, førend han endelig fandt denke hos ham, der blev en Forbandelse for os for at forløse os fra Lovens Forbandelse (Gal. 3, 13).

(For F. og N.)

Et farligt Forlig.

Fra Mvæns Leir til Faareflok
der kom en Dag en liden Skof
af Sendebud med sliq Bæfkeb :
„Hør, kjælle Faar i visnok ved,
at alt fra Nitids gamle Tid
har mellem os og Jer vær't Strid.
Nu komme vi med Fredsforflag,
og endt er Fiendskabets Dag.
Jag nu kun bort de Hunde to,
som volde os og Jer Uro,
og se, her vil strax Venfkap bli',
ja Broderskab og Sympathi.
Lad Straalepaffet mærke nu,
at kjælle Faar er uden Gru.“

De dumme Faar gif ind paa sliq Forflag,
og Bogterne de haanligt fra sig vifte ;
men aldrig før — o se, en vakker Dag
de Mve kom, som Mod og Frihed priste ;
og hør, o Børn, hvordan tilfaldt det gif :
de Mvetanden rigtig føle fit.

Men hør, min lille Ven, den Fabel vil
en alvorfuld og vigtig Lærdom give.
Her mangen Mv faa listigt byder til
at dig fra Hyrdens Baretægt faa rive.
O, fly, ja fly elkhvertjomhelst Forlig,
som tilstørt Ondskab rentefuldt dig byder,
og lad den Hyrde tro faa lede dig,
hvis Røft i Ordet trofast mod dig lyder.

Den tro Hyrde.

Gerhard var en tro liden Hyrde og en
fortræffelig Gut, men han var meget fattig.
En Dag, medens han var beskæftiget med
at vogte Faarene, som græsede i en Dal i
Udkanten af Skoven, kom en Jæger ud der-
fra og spurgte :

„Hvor langt er det til nærmeste By?“

„En halv Mil, Herre,“ svarede Gutten ;
„men Veien derhen er ikke andet end en
smal Gangsti, og man kan let fare vild.“

Jægeren vendte sit Blik i den antydede
Retning og sagde derpaa :

„Min Gut, jeg er hungrig, tørstig og
træt. Jeg har tabt mine Kammerater af-
syne og er kommen ganske paa Vildspor.
Forlad dine Faar og vis mig Veien, saa skal
jeg betale dig rigelig derfor.“

„Jeg kan ikke forlade Faarene, Herre,“
svarede Gerhard. „De vilde komme til at
løbe ind i Skoven eller blive opædte af M-
vene eller stjaalne af Rovere.“

„Naa, hvad gjør det?“ sagde Jægeren.
„de ere jo ikke dine. Tabet af et eller flere
af dem har ikke meget at betyde for din
Herre, og jeg vil give dig flere Penge, end
du har fortjent i et helt Aar for.“

„Jeg kan ikke gaa, Herre,“ gjentog Ger-
hard meget bestemt. „Min Husbond beta-
ler mig for min Tid og har overgivet Faa-
rene i min Baretægt. Hvis jeg nu folgte
den Tid til Dem, som ikke tilhører mig
selv, og Faarene bleve borte imidlertid, saa
var det aldeles det Samme, som om jeg
havde stjaalet dem.“

„Vel,“ sagde Jægeren, „vil du anbetro
Faarene til min Baretægt, medens du gaar
til Byen og henter mig en Veiviser og noget
Mad? Jeg skal passe godt paa dem.“

Gutten rystede paa Hovedet. „Faarene
kjende ikke Deres Røst og. .“ Gerhard af-
brød sig selv.

„Og hvad? Stolers du ikke paa mig?
Ser jeg da ud som en Bedrager?“ spurgte
Jægeren ærgerlig.

„Herre,“ sagde Gutten med lav Røst,
„De forsøgte paa at overtale mig til at
bryde mit Ord og ikke handle ærlig mod
min Husbond. Hvorledes skal jeg kunne
være vis paa, at De vil holde Deres Ord
til mig?“

Jægeren lo ; thi han indsaa, at Gutten
havde overvundet ham. Han sagde : „Jeg
ser, at du er en god, tro Gut. Jeg skal
ikke glemme dig. Vis mig nu Veien, saa
skal jeg se at finde frem alene.“

Gerhard tilbød den hungrige Mand Resten
af sit lille Madforraad, hvilket han nød med
Begjærighed, skjønt det var simpel Føde.
Ibetamme kom hans Rejsefølge, og Ger-
hard erfarede til sin store Forbauselse, at
denne Jæger var ingen Anden end Hertn-
gen selv, som eiede Landet rundt omkring.
Den høie Herre var saa fornøiet over Gut-
tens Ærlighed, at han kort Tid efter lod
ham hente til sig og gav ham en god Dp-

dragelse. Senere blev Gerhard en meget rig og mægtig Mand; Ærlighed og Sandhedskjærlighed vare Hovedtrækkene i hans Karakter, saalænge han levede.

Ærlighed, Sandhed og Trost er dyrebar Edelstene i et Barns Karakter. Naar de have sit Udspring fra Guds Frygt, ere de ægte Diamanter, der gjøre sin Eier lykkelig, paaflønnet af Andre og nyttig for sine Medmennesker. Følg Gerhard's Exempel, mine smaa Læsere!

Den ruinerede Kjøbmand.

For nogle Aar tilbage gjorde en Kjøbmand Opbud. Nedslagen og i høist bevæget Sindstemning kom han hjem. „Hvad har tilstødt dig?“ spurgte hans Hustru. „Jeg er ruineret — en Betler, jeg har tabt Alt“, udbrodt han og slog Haanden voldsomt mod Panden.

„Alt?“ gjentog Hustruen; „du har jo mig igjen“. „Alt, Fa'er?“ sagde den ældste Søn, „her er jeg“. „Dg jeg ogsaa“, lagde den mindste Pige til, idet hun sprang op og slog Armene om sin Faders Hals.

„Jeg er ikke tabt, Fa'er“, sadt Ellen i med.

„Dg du har dog Sundhed og Helse igjen“, mindede Hustruen om.

„Dg Fa'er har to Hænder at arbejde med, og jeg kan hjælpe til“, forsvarede Gutten.

„Dg disse to Fødder at gaa med, og to Dine at se med“, sagde lille Ellen.

„Dg Guds Forjættelser“, sagde Bedstemor. „Dg en god Gud“, lagde Hustruen til.

„Dg Himlen at gaa til“, sagde hans lille Datter.

„Dg Jesus, som er gangen did for at berede os et Sted“ forsvarede den ældste Gut.

„Herren tilgive mig“, udbrodt den stakkels Mand, dybt rørt.

„Alt har jeg ikke tabt; hvad har jeg vel mistet mod, hvad jeg har tilbage!“ Han fandt Trost og begyndte paanyt. (B.vän.)

Dgfaa en Maade at læse Bibelen.

Dr. Bill fortæller om en blind Pige i Frankrig, som for nogle Aar siden havde faaet en Bibel med ophøiede Bogstaver. Med sine Fingre sølte hun paa Bogstaverne og læste saaledes i den; men efter nogen Tids Forløb bleve Fingerspidserne haarde formedelst Kurvæfletning, saa at hun ikke længere kunde føle Bogstaverne. Hendes Sorg blev nu stor, og i sin dybe Sorg tog hun Bibelen for at kysse den og sige den det sidste Farvel. Men til sin Forbauselse kunde hun føle Bogstaverne med Æberne, og fra den Dag af læste hun bestandig sin Bibel paa denne Maade.

Gaade.

Naar Havet bruser og skummer mod Strand,
Da redder jeg lidt den siddbrudne Mand;
Jeg trodser Faren, og jeg er stærk,
Men, af, jeg er dog sin Menneskeværk.

Duvendt:

Jeg tog dig i Favn, da du var lille,
Jeg bar dig paa Arme, stærke og milde;
Guld fast ved mig med Hjerte og Mund,
Saa troster jeg dig i din sidste Stund.

C. B.

Opløsning

paa Gaaden i No. 9:

Stavanger (Stav, Anger.)

Rigtig opløst af D. G. N. og N. D. V.,
Sheldahl, Story Co., Iowa; T. G. W.,
Garfield, Minn.; K. L., Stony Run, Minn.;
W., Deer Park, Wis.; C. D., Indianapolis,
Ind.; M. D. H., New Market, Minn.; M.
S. P. S., Amherst, Minn.; A. G. S.,
Utica, Wis.; C. F. G., Perry, Wis.; A.
H. S., Belmont, Dec. Ter.; M. M. V.,
Coon Valley, Wis.; A. C. M., Arcadia,
Wis.; N. R., Ettrid, Wis.; N. S., Dallas,
Wis.; D. S., Houston, Minn.

Børneblad,

koster som før 35 Cts. pr. Exemp.ar.
Agenter, der selv holde Raveliste og ud-
dele Bladet, erholder det i Pakker paa
5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Expr.
10—49 ——— 25 " ———
50 og derover efter 20 " ———

J. B. Frick,
Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office at La Crosse,
Wis., as second-class matter.

Trykt i „Warden's“ Vidstrykkeri, La Crosse Wis.